Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (пети състав)

12 декември 2018 г.*

„Конкуренция — Картели — Разпространение на телевизия — Решение, което превръща ангажименти в задължителни — Териториална изключителност — Предварителна оценка — Засягане на договорните права на трети лица — Пропорционалност“

По дело T-873/16

Groupe Canal + SA, установено в Иси ле Мулино (Франция), за което се явяват P. Wilhelm, P. Gassenbach и O. de Juvigny, адвокати,

жалбоподател,

подпомагано от

Френската република, за която се явяват D. Colas, J. Bousin, E. de Moustier и P. Dodeller, в качество на представители,

от

Union des producteurs de cinéma (UPC), установен в Париж (Франция), за който се явява É. Lauvaux, адвокат,

от

C More Entertainment AB, установено в Стокхолм (Швеция), за което се явяват L. Johansson и A. Acevedo, адвокати,

и от

European Film Agency Directors — EFADs, установена в Брюксел (Белгия), за която се явява O. Sasserath, адвокат,

встъпили страни,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват A. Dawes, C. Urraca Caviedes и L. Wildpanner, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от

* Език на производството: френски.

Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC), установено в Брюксел (Белгия), за което се явява A. Fratini, адвокат,

встъпила страна,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на решението на Комисията от 26 юли 2016 г. относно производство за прилагане на член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за ЕИП (дело AT.40023 — Трансграничен достъп до платена телевизия), с което стават правно задължителни ангажиментите, предложени от Paramount Pictures International Ltd и Viacom Inc. в рамките на лицензионните споразумения за аудиовизуално съдържание, сключени със Sky UK Ltd и Sky plc,

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав),

състоящ се от: D. Gratsias (докладчик), председател, A. Dittrich и I. Ulloa Rubio, съдии,

секретар: M. Marescaux, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 септември 2018 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 На 13 януари 2014 г. Европейската комисия започва разследване за възможни ограничения, засягащи предоставянето на платени телевизионни услуги в рамките на лицензионни споразумения между шест американски студиа и основните излъчващи оператори на платено съдържание на Европейския съюз.

2 На 23 юли 2015 г. Комисията изпраща изложение на възраженията си на Paramount Pictures International Ltd, установено в Лондон (Обединено кралство), и на Viacom Inc., установено в Ню Йорк (Ню Йорк, САЩ), дружество майка на първото (наричани по-нататък заедно „Paramount“). В това изложение Комисията представя предварителното си заключение относно съвместимостта на някои клаузи, съдържащи се в лицензионните споразумения, които Paramount е сключило със Sky UK Ltd и Sky plc (наричани по-нататък заедно „Sky“), с член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство (ЕИП).

3 В рамките на разследването си Комисията се фокусира върху две свързани клаузи на тези лицензионни споразумения. Целта на първата клауза е да забрани или да ограничи възможността Sky да отговаря положително на спонтанни искания за покупка на услуги за разпространение на телевизия от потребители, пребиваващи в ЕИП, но извън Обединеното кралство, както и извън Ирландия. В рамките на споразуменията, подписани с излъчващите оператори, установени в ЕИП, но извън Обединеното кралство, втората клауза налага на Paramount да забрани или да ограничи възможността те да отговарят положително на спонтанни искания за покупка на услуги за разпространение на телевизия от потребители, пребиваващи в Обединеното кралство или в Ирландия.

4 С решение на служителя по изслушването в някои производства по конкуренция от 24 ноември 2015 г. жалбоподателят Groupe Canal + е допуснат да участва в производството като трето заинтересовано лице по смисъла на член 13, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 година относно водените от Комисията производства съгласно членове [101 и 102 ДФЕС] (ОВ L 123, 2004 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 242).

5 С писмо от 4 декември 2015 г., озаглавено „Информация за естеството и предмета на производството съгласно член 13, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 773/2004“, Комисията изпраща на жалбоподателя по-специално своята правна оценка относно прилагането на член 101 ДФЕС към фактите в настоящия случай, последвана от предварително заключение в това отношение. Според това предварително заключение Комисията е възнамерявала да приеме решение, адресирано до Sky и до всяко едно от студиата, обект на нейното разследване, установяващо, че те са нарушили член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП, налагайки им глоби и нареждайки им да преустановят нарушението и да се въздържат от всякакви действия, които могат да имат подобна цел или подобен резултат.

6 На 15 април 2016 г. Paramount предлага ангажименти, с които да отпаднат опасенията на Комисията относно конкуренцията в съответствие с член 9 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата на конкуренция, предвидени в членове [101 и 102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167). След като получава становищата на други трети заинтересовани лица, сред които и жалбоподателя, Комисията приема решение от 26 юли 2016 г. относно производство за прилагане на член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за ЕИП (дело AT.40023 — Трансграничен достъп до платена телевизия) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

7 От член 1 от обжалваното решение следва, че ангажиментите, изложени в приложението към него, са задължителни за Paramount, както и за неговите правоприемници и дъщерни дружества за срок от пет години от уведомяването за посоченото решение.

8 Клауза 1, девета алинея от приложението към обжалваното решение предвижда различни видове клаузи, които са предмет на производството (наричани по-нататък „относимите клаузи“). От една страна, що се отнася до сателитното излъчване, това са, първо, клаузата, че приемането извън територията, обхванатa от лицензионното споразумение (overspill), не представлява нарушение на договора от страна на телевизионния оператор, ако последният съзнателно не е разрешил това приемане, и второ, клаузата, че приемането от територията, обхванатa от лицензионното споразумение, не представлява нарушение на договора от страна на Paramount, ако то не е разрешило използването на декодери, предоставени от трети лица на тази територия. От друга страна, що се отнася до излъчването чрез интернет, това са, първо, клаузата, която налага на телевизионните оператори да не позволяват сваляне и стрийминг на телевизионно съдържание извън територията, обхванатa от лицензионното споразумение, второ, клаузата, че гледането чрез интернет (Internet overspill) на територията, обхванатa от лицензионното споразумение, не представлява нарушение на договора от страна на Paramount, ако то е задължило телевизионните оператори да използват технологии, възпрепятстващи такова гледане, и трето, клаузата, че гледането на телевизионно съдържание чрез интернет извън обхванатата от лицензионното споразумение територия не представлява нарушение на договора от страна на телевизионния оператор, ако той използва технологии, възпрепятстващи такова гледане.

9 Освен това от клауза 1, трета алинея от приложението към обжалваното решение следва, че изразът „задължения на телевизионния оператор“ се отнася до относимите клаузи или до еквивалентни клаузи, забраняващи на телевизионния оператор да отговаря на спонтанни искания на потребителите, пребиваващи в ЕИП, но извън територията, за която

телевизионният оператор се ползва с правото на излъчване. Изразът „задължения на Paramount“ съответно се отнася до относимите клаузи или до еквивалентни клаузи, налагащи на Paramount да забрани на телевизионни оператори, намиращи се в ЕИП, но извън териториите, за които телевизионен оператор се ползва с изключителните права, да отговарят на спонтанни искания на потребителите, пребиваващи на тези територии.

10 Съгласно клауза 2 от приложението към обжалваното решение, считано от датата на уведомяването за обжалваното решение, Paramount поема различни ангажименти. Първо, Paramount поема ангажимент да не сключва, да не подновява и да не разширява прилагането на относимите клаузи в рамките на лицензионните споразумения, определени в същото приложение (т. 2.1). Второ, що се отнася до съществуващите лицензионни споразумения за производството на платено телевизионно съдържание (existing Pay-TV Output Licence Agreements), Paramount поема ангажимент да не предприема правни действия за спазването на задълженията на телевизионните оператори (т. 2.2, буква а). Що се отнася до същите споразумения, то поема ангажимент да не спазва и да не предприема действия за спазването, пряко или непряко, на „задълженията на Paramount“ (т. 2.2, буква б). Накрая, то поема ангажимент да информира Sky, в срок от 10 дни от уведомяването за обжалваното решение, и всеки друг телевизионен оператор, установен в ЕИП, в срок от един месец от същото това уведомяване, че няма да предприема правни действия с цел спазването на относимите клаузи от телевизионните оператори (т. 2.3).

11 Жалбоподателят е подписал с Paramount лицензионно споразумение за производство на платено телевизионно съдържание (Pay Television Agreement), влязло в сила на 1 януари 2014 г. (наричано по-нататък „споразумението от 1 януари 2014 г.“). Член 12 от това споразумение предвижда, че обхванатата от него територия се разделя на „изключителни“ територии, включващи по-специално Франция и една „неизключителна“ територия, включваща Мавриций. Член 3 от споразумението от 1 януари 2014 г. предвижда освен това, че Paramount няма да упражнява, нито ще упълномощи трето лице да упражнява правото на излъчване към изключителните територии. Колкото до приложение A.IV към това споразумение, в него се уточняват задълженията на жалбоподателя по отношение на използването на технологии за географско филтриране, които възпрепятстват излъчването извън териториите, за които е предоставен лицензът.

12 С писмо от 25 август 2016 г. Paramount уведомява жалбоподателя за ангажимента, съдържащ се в точка 2.2, буква а) от приложението към обжалваното решение (вж. т. 10 по-горе), и във връзка с това уточнява, че няма да предприема правни действия с цел да наложи на телевизионния оператор да спазва относимите клаузи и че го освобождава от всяко задължение, произтичащо от относимите клаузи. В същото писмо Paramount се е погрижило също така да уточни, че изразът „задължения на телевизионния оператор“ има същия смисъл като съдържащия се в обжалваното решение. С писмо от 14 октомври 2016 г. жалбоподателят отговаря на това уведомление, като подчертава, че ангажиментите, поети в рамките на производство, в което участват само Комисията и Paramount, не са му противопоставими.

Производство и искания на страните

13 На 8 декември 2016 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

14 С определение от 13 юли 2017 г., Groupe Canal +/Комисия (T-873/16, непубликувано, EU:T:2017:556) Bureau européen des unions de consommateurs (Европейско бюро на съюзите на потребителите) (BEUC) е допуснато да встъпи в производството в подкрепа на Комисията. Със същото определение Union des producteurs de cinéma (Съюз на филмовите продуценти) (UPC), European Film Agency Directors (Асоциация на директорите на европейските филмови агенции)(EFADs) и C More Entertainment AB са допуснати да встъпят в подкрепа на исканията на

жалбоподателя. Освен това с решение от 13 юли 2017 г. на председателя на пети състав на Общия съд е допуснато встъпване на Френската република в подкрепа на исканията на жалбоподателя.

15 На 2 май 2018 г. в рамките на процесуално-организационните действия жалбоподателят е приканен да отговори на писмен въпрос, като последният изпълнява това искане на 15 май 2018 г.

16 Жалбоподателят и C More Entertainment искат от Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– при условията на евентуалност да отмени обжалваното решение в частта, която се отнася до френския пазар и договорите на жалбоподателя,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски,

17 Френската република иска от Общия съд да отмени обжалваното решение.

18 UPC иска от Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– при условията на евентуалност да отмени обжалваното решение в частта, която се отнася до френския пазар,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски,

19 EFADs иска от Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– при условията на евентуалност да отмени обжалваното решение в частта, която се отнася до френския пазар и до съществуващите и бъдещите договори, сключени с жалбоподателя,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски,

20 Комисията иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя, Френската република, EFADs, UPC и C More Entertainment да заплатят съдебните разноски,

21 BEUC иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

Предварителни бележки

22 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква четири основания, първото от които е изведено от явна грешка в преценката по отношение на съвместимостта на относимите клаузи с член 101 ДФЕС и на последствията от наложените задължения, второто — от нарушение на член 9 от Регламент № 1/2003 по отношение на установяването на опасенията, които трябва да отпаднат вследствие на наложените ангажименти, третото — от нарушение на принципа на пропорционалност, а четвъртото — от злоупотреба с власт.

23 Както е посочено в точка 11 по-горе, жалбоподателят е сключил с Paramount споразумение за разпространение на телевизия, а именно споразумението от 1 януари 2014 г., включващо клаузи, еквивалентни на относимите клаузи. Впрочем, както жалбоподателят уточнява в отговор на процесуално-организационно действие, задължението на Paramount да забрани на операторите, намиращи се в ЕИП, но извън териториите, за които жалбоподателят се ползва с изключителните права, да извършват пасивни продажби на тези територии, произтича от членове 2 и 3 от това споразумение. От тези разпоредби следва по-специално, че Paramount е предоставило на жалбоподателя лиценз за няколко форми на телевизионно излъчване въз основа на изключителни права, че Paramount си запазва всички права, които не са специално предоставени, и че последното се задължава да не упражнява и да не упълномощава което и да било трето лице да упражнява тези права на териториите, за които жалбоподателят има изключително право. От това следва, че доколкото всяка трето лице се нуждае от изричното разрешение на Paramount, за да упражнява въпросните права, ангажиментът, който Paramount е поело по отношение на жалбоподателя, да не дава такова разрешение, е еквивалентен на „задълженията на Paramount“, описани в точка 9 по-горе.

24 За да се съобрази със задължението си, произтичащо от обжалваното решение, Paramount уведомява жалбоподателя за решението си да не предприема повече действия с цел спазване на „задълженията на разпространителя“ към него и да отмени тези задължения за целия период на действие на ангажиментите, станали задължителни с обжалваното решение. Както по-подробно ще бъде изложено в точка 95 по-долу такова действие на Paramount по отношение на всичките му съдоговорители в ЕИП предполага, че то вече не спазва задълженията си по отношение на жалбоподателя, произтичащи от членове 2 и 3 от споразумението от 1 януари 2014 г., да забранява на съдоговорителите си да отговарят на спонтанни искания от страна на потребители, пребиваващи на територите, за които жалбоподателят има изключително право на излъчване.

25 Следователно правното положение на жалбоподателя е било засегнато в резултат на изпълнението на задължение от страна на Paramount, което Комисията му е наложила с обжалваното решение. Като се има предвид и фактът, че жалбоподателят е бил допуснат да участва в административното производство като трета заинтересована страна и въз основа на предоставен му от Комисията документ е представил становище в това отношение (вж. т. 4 и 5 по-горе), следва да се приеме, че той има процесуална легитимация да оспорва обжалваното решение (вж. в този смисъл решения от 29 юни 2010 г., Комисия/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, т. 90 и от 15 септември 2016 г., Morningstar/Комисия, T-76/14, EU:T:2016:481, т. 31—34), нещо, което Комисията впрочем не оспорва.

26 Макар да е вярно, че това засягане предоставя на жалбоподателя процесуална легитимация да оспорва обжалваното решение, това не променя факта, че въпросът дали жалбоподателят описва правилно точните последици, които това решение поражда по отношение на него, се отнася до съществото на спора.

27 В това отношение жалбата повдига основен въпрос за естеството и обхвата на последиците, породени от решение, което превръща предложените от дадено предприятие ангажименти в задължителни по смисъла на член 9 от Регламент 1/2003, когато въпросните ангажименти се състоят в едностранно изявление за спиране на изпълнението на някои клаузи, които са част от споразумение между това и друго предприятие, на което, поради това че не е било обект на разследването на Комисията, не е изпратено изложение на възраженията и което не е предложило, нито е поело такива ангажименти.

28 Този въпрос е повдигнат в третото основание.

По първото основание, изведено от явна грешка в преценката по отношение на съвместимостта на относимите клаузи с член 101 ДФЕС и на последиците от наложените ангажименти

29 Според жалбоподателя, първо, по отношение на относимите клаузи Комисията не е установила опасения, свързани с нарушение с оглед на целта по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС. Всъщност тези клаузи водели до насърчаване на културното многообразие, без да се навреди на конкуренцията, докато отмяната им щяла да доведе до по-голяма концентрация в сектора на филмопроизводството.

30 Второ, жалбоподателят, подкрепян от Френската република, изтъква, че с оглед на разпоредбите на Договора защитата на правата на интелектуалната собственост обосновава налагането на географски граници като разглежданите в настоящото производство. В това отношение UPC изтъква, че разликите между „абсолютна“ и „относителна“ териториална изключителност, от една страна, и „активни“ и „пасивни“ продажби, от друга страна, не могат да бъдат приложени в цифрова среда, за която на практика няма граници. Освен това предвид възможностите, предлагани днес от множество платформи за платено разпространение на телевизия чрез интернет, DVD или видео по заявка, жалбоподателят и Френската република считат, че относимите клаузи не водят до истинска изключителност и следователно не засягат конкуренцията. Комисията обаче трябвало да направи точен анализ на кинематографичния аудиовизуален сектор; в противен случай обжалваното решение водело до неправомерно разместване на доказателствената тежест.

31 Трето, жалбоподателят подчертава, че териториалната изключителност, която е предмет на относимите клаузи, се отнася само за една част от съдържанието на пазара на платената телевизия, така че тя не е в състояние да премахне конкуренцията на пазара. Така, подкрепян от UPC и Френската република, жалбоподателят изтъква, че относимите клаузи позволяват да се предостави подходящо възнаграждение, което е абсолютно необходимо за носителите на авторски права в рамките на конкуренция, основана на качествата, адаптирана към характеристиките на всеки национален пазар въз основа на подходящи телепазарни прозорци. Те гарантирали също така оцеляването на икономическия модел, прилаган от оператори като жалбоподателя. Този модел позволявал обективно разпределение на риска, породен от финансирането на филмовото производство на Съюза, за което жалбоподателят е длъжен да отделя значителна част от общия размер на средствата си. Според UPC въпросният модел отговаря на действащата правна уредба в някои национални правни системи, без обаче Комисията да е предприела прегледа им.

32 Ето защо, четвърто, неприложимостта на относимите клаузи макар и непряко със сигурност щяла да засегне всички договорни отношения в сектора и щяла да доведе до появата на мащабни лицензи в Съюза, нарушавайки баланса при преговорите в ущърб на продуцентите от Съюза. Наличието на финансиране за аудиовизуалното производство на Съюза, включително чрез вноските на излъчващите оператори към националните аудиовизуални организации, следователно би било съответно радикално ограничено, което би застрашило качеството и

разнообразието на предлаганите на потребителите услуги, а в крайна сметка и културното многообразие, защитено съгласно член 3 ДЕС и член 167, параграф 4 ДФЕС. Посочвайки просто, че в резултат на поетите ангажименти Paramount винаги можело да предостави лицензи на териториална основа, Комисията не обосновала надлежно решението си по отношение на относимостта на това обстоятелство с оглед на установените от жалбоподателя последствия.

33 Комисията, подкрепяна от BEUC, оспорва това основание по същество.

34 Следва да се припомни, че член 9, параграф 1 от Регламент № 1/2003 гласи:

„Когато Комисията възнамерява да приеме решение, с което да изиска прекратяване на нарушение, а съответните предприятия предложат поемане на ангажименти за преодоляване на загрижеността, изразена по отношение на тях от Комисията в нейната предварителна оценка, Комисията може чрез решение да превърне тези ангажименти в задължителни за предприятията. Такова решение може да се приеме за определен срок, като в него се направи заключението, че повече не са налице основания за предприемане на действия от Комисията“.

35 Освен това съображение 13 от Регламент № 1/2003 гласи:

„Когато в хода на производство, което може да доведе до забрана на споразумение или практика, предприятията предложат на Комисията да поемат ангажименти, с които да отговорят на нейната загриженост, Комисията следва да има възможност да приема решения, с които тези ангажименти стават задължителни за съответните предприятия. С решенията за поемане на ангажименти следва да се установи, че вече не съществуват основания за предприемане на действия от Комисията, без да се прави заключение дали е имало или още е налице нарушение. […]“.

36 Ето защо в рамките на прилагането на член 9 от Регламент № 1/2003 ролята на Комисията се ограничава до проверка дали вследствие на въпросните ангажименти отпадат опасенията, за които тя е уведомила съответните предприятия, и дали последните не са предложили да поемат по-малко обременителни ангажименти, които са също толкова подходящи, така че да отпаднат опасенията (решение от 29 юни 2010 г., Комисия/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, т. 41).

37 Трябва също така да се отбележи, че както следва от член 9 от Регламент № 1/2003, предварителната оценка, на която се позовава тази разпоредба (вж. т. 34 по-горе), е предназначена за предприятията, обект на разследването на Комисията, и има за цел да им позволи да оценят възможността да предложат подходящи ангажименти, с които да се разрешат установените от Комисията проблеми в областта на конкуренцията. Всъщност с прекратяването на започнатото срещу тях производство те могат да избегнат констатация в техен ущърб за извършено нарушение на правото на конкуренцията, както и евентуално налагане на глоба (решение от 29 юни 2010 г., Комисия/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, т. 48).

38 От тези съображения следва, че макар мотивите на решение, прието съгласно член 9 от Регламент № 1/2003, да трябва да включват предварителната оценка, поставила началото на успешни преговори относно поемането на ангажименти, тези мотиви по никакъв начин не могат да съдържат всички елементи, необходими за установяването на нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС, нито — на още по-силно основание — елементите, позволяващи да се приеме, че параграф 3 от тази разпоредба не може да се приложи по отношение на първоначално наказуемото поведение.

39 Следователно, както твърди Комисията, контролът за законосъобразността на обжалваното решение може да се отнася единствено до въпроса дали обстоятелствата, изложени в обжалваното решение, установяват опасения относно конкуренцията, дали, ако това е така, тези

опасения могат да отпаднат вследствие на станалите задължителни ангажименти и накрая, дали Paramount не е предложило да поеме по-малко обременителни ангажименти, които са също толкова подходящи, така че да отпаднат опасенията.

40 В това отношение в съображения 37—44 от обжалваното решение Комисията посочва, че споразуменията, които водят до абсолютна териториална изключителност, възстановяват разделянето на националните пазари и създават пречки пред целта на Договора за създаването на единен пазар. Затова се счита, че тези клаузи имат за цел ограничаването на конкуренцията, освен ако други обстоятелства, свързани с техния икономически и правен контекст, не позволяват да се установи, че те не могат да доведат до такъв резултат. В това отношение целта на защитата на авторското право е да се гарантира получаването на съответно възнаграждение на носителя на това право, а не възможно най-високото възнаграждение, произтичащо от споразумения, които изключват всяко трансгранично предоставяне на услуги за телевизионно излъчване и водят до абсолютна териториална изключителност.

41 Както обаче Комисията посочва в съображения 46—49 от обжалваното решение, предвид съдържанието, целите, икономическия и правния им контекст целта на относимите клаузи е да се изключи всякаква трансгранична конкуренция и да се предостави абсолютна териториална защита на излъчващите оператори, съдоговорители на Paramount.

42 Налага се изводът, че мотивите, обобщени в точки 40 и 41 по-горе, са основателни и са достатъчни, за да обосноват опасения относно съвместимостта на относимите клаузи с член 101, параграф 1 ДФЕС. Ето защо, противно на твърдяното от жалбоподателя, Френската република, EFAD, UPC и C More Entertainment, обжалваното решение е надлежно мотивирано и не съдържа грешки по отношение на основателността на мотивите му.

43 По-специално във фактически контекст, който се характеризира със значителни пречки, сериозно ограничаващи възможностите за трансгранично разпространение на телевизия, безспорно обстоятелството, че носител на авторско право предоставя на даден единствен лицензополучател изключителното право да излъчва аудиовизуално съдържание на територията на държава членка и поради това забранява за определен период излъчването му от други оператори, които не са получили разрешение от носителите на съответните права, нито са им платили възнаграждение, не е достатъчно, за да се установи, че такова споразумение трябва да се разглежда като цел, средство или последица от картел, забранен от Договора (вж. в този смисъл решения от 6 октомври 1982 г., Coditel и др., 262/81, EU:C:1982:334, т. 15 и 16 и от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 137).

44 Следователно носителят на авторски права може поначало да отстъпи за определен период на даден единствен лицензополучател изключителното право за спътниково излъчване на защитен обект по силата на такова право само от една държава членка на предаване или от няколко държави членки (решение от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 138).

45 От друга страна, когато споразуменията, сключени от носителя на авторските права, съдържат клаузи, съгласно които посоченият носител е длъжен да забрани на всички свои съдоговорители на пазара на ЕИП да извършват пасивни продажби на географските пазари, разположени извън държавата членка, за която им предоставя изключителен лиценз, тези клаузи предоставят абсолютна договорна териториална изключителност и поради това нарушават член 101, параграф 1 ДФЕС.

46 Всъщност споразумение, което е насочено към възстановяване на разделянето на националните пазари, може да създава пречки пред целта на Договора за осъществяване на интеграция на тези пазари чрез създаването на общ пазар. По този начин договори, целящи да разделят

пазарите по националните граници или да направят по-трудна взаимната свързаност на националните пазари, трябва да се считат поначало за споразумения, които имат за цел да ограничат конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС (решение от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 139).

47 В това отношение следва да се вземе предвид развитието на правото на Съюза, по-специално в резултат на приемането на Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 година относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 298, 1989 г., стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 215), и на Директива 93/83/ЕИО на Съвета от 27 септември 1993 година относно координирането на някои правила, отнасящи се до авторското право и сродните му права, приложими към спътниковото излъчване и кабелното препредаване (ОВ L 248, 1993 г., стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 134), които целят да осигурят преход от национални пазари към единен пазар на производство и разпространение на програми (решение от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 121).

48 В този контекст, когато лицензионен договор цели да забрани или ограничи презграничното предоставяне на услуги за излъчване, се приема, че той има за цел ограничаването на конкуренцията, освен ако други обстоятелства, свързани с неговия икономически и правен контекст, не позволяват да се установи, че такъв договор не може да засегне конкуренцията (решение от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 140).

49 Ето защо следва да се разгледат както целта, така и икономическият и правният контекст, в който се вписват относимите клаузи.

50 В това отношение, както следва от точки 3, 8, 9, 11 и 23 по-горе, реципрочните задължения, предвидени в относимите клаузи между Paramount и неговите съдоговорители, включително и жалбоподателя, имат за цел именно да премахнат трансграничното предоставяне на услуги за излъчване на аудиовизуално съдържание, които са предмет на свързаните с тях споразумения. Следователно по силата на споразумение тези клаузи предоставят абсолютна териториална защита и имат за цел отстраняването на всякаква трансгранична конкуренция между различните излъчващи оператори в областта на услугите, които предоставят. Ето защо с оглед на съображенията, изложени в точки 43—48 по-горе, тези клаузи дават на Комисията основание за безпокойство поради тяхната антиконкурентна цел, противоречаща на член 101, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 142 и 144).

51 Освен това, що се отнася до икономическия и правния контекст на относимите клаузи, противно на твърдяното от жалбоподателя, Френската република, EFADs, UPC и C More Entertainment, обстоятелството, че съответните споразумения за разпространение на телевизия се отнасят до обхванати от авторското право произведения, не позволява да се установи, че те не могат да засегнат конкуренцията.

52 Всъщност, от една страна, ангажиментите, станали задължителни с обжалваното решение, не засягат самото предоставяне на изключителни лицензи за излъчване на телевизионно съдържание, за което Paramount притежава правата. Напротив, въпросните ангажименти имат за цел да прекратят прилагането на относимите клаузи, които водят до абсолютна териториална изключителност и имат за цел отстраняването на всякаква конкуренция между различните излъчващи оператори по отношение на обхванати от тези права произведения, при това съгласно съвкупност от реципрочни задължения, залегнали в споразуменията за разпространение на телевизия.

53 От друга страна, макар да е вярно, че специфичният предмет на интелектуалната собственост цели по-специално да предостави на носителите на произтичащите от нея права възможността да ги използват за търговски цели, това не променя факта, че този предмет не им гарантира възможността да изискват възможно най-високото, а само съответното възнаграждение. Това заключение се потвърждава от съображение 10 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, 2001 г., стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230), както и от съображение 5 от Директива 2006/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за правото на отдаване под наем и в заем, както и за някои права, свързани с авторското право в областта на интелектуалната собственост (ОВ L 376, 2006 г., стр. 28; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 3, стр. 14) (решение от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 107 и 108).

54 Подходящо възнаграждение на носителя на това право е възнаграждение, което е в разумно съотношение с действителния или вероятния брой на лицата, които се възползват или биха искали да се възползват от предоставяната услуга. Ето защо в областта на телевизионното излъчване това възнаграждение трябва по-конкретно да бъде в разумно съотношение с аспектите на съответните предавания като тяхната действителна аудитория, тяхната потенциална аудитория и езика. Този подход се потвърждава от съображение 17 от Директива 93/83 (решение от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 109 и 110).

55 В това отношение се налага изводът, че в рамките на система за лицензиране без клаузи, целящи да разделят пазарите според националните граници, няма никаква пречка носителят на права да се договаря за сума, която да отчита потенциалната аудитория както в държавата членка, за която е предоставен изключителният лиценз, така и във всяка друга държава членка, в която също се приемат предаванията, предмет на споразумението за разпространение. Всъщност необходимата технология за приемане на произведенията, обхванати от въпросните права, позволява да се разграничи действителната от потенциалната аудитория, при това с разбивка по държава на произход на искането за покупка (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 112 и 113). Същата тази технология позволява модулиране на действията за активно насърчаване, за ограничаването им до територията, за която е предоставен изключителният лиценз.

56 В такъв контекст за носителя на правата няма никаква пречка да изисква допълнително заплащане в замяна на лиценз, който взема предвид действителната и потенциалната аудитория в целия ЕИП. За сметка на това непременно по-високото допълнително заплащане за предоставяне на териториална изключителност намира основание в изкуствените ценови разлики между разделените национални пазари, несъвместими с основната цел на Договора, която се състои в създаването на вътрешен пазар. В този смисъл това допълнително заплащане надхвърля необходимото за осигуряването на съответно възнаграждение за тези носители на права (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 114—116).

57 Съответно, що се отнася до дейността на оператор като жалбоподателя, евентуалният спад на цените на абонамента на френска територия, до този момент конфигурирани на определено ниво благодарение на абсолютната териториална защита, гарантирана от прилагането на относимите клаузи, може да бъде компенсиран от факта, че в изпълнение на ангажиментите, станали задължителни с обжалваното решение, Paramount е заявило намерението си да преустанови прилагането на тези клаузи. Това изявление предполага, че жалбоподателят вече е свободен да се насочи към клиенти, намиращи се на територията на ЕИП, а не само на Франция. Това е в съответствие с основната цел, преследвана от Договора при създаването на

пазар без вътрешни граници, в който конкуренцията не се нарушава от споразумения, решения или съгласувани практики, забранени от член 101, параграф 1 ДФЕС. Следователно дори ако жалбоподателят отделя част от приходите си за финансиране на аудиовизуални продукти, които се нуждаят от конкретно подпомагане, нормалната конкуренция, която вече е отворена за цялото ЕИП, му предоставя възможности, които относимите клаузи не са му позволявали, докато Paramount е имало намерение да изисква спазването им.

58 От това следва, че доводите на жалбоподателя, Френската република, EFAD, UPC и C More Entertainment, изведени от твърдяната законосъобразност на относимите клаузи с оглед на член 101, параграф 1 ДФЕС (вж. т. 29—32 по-горе), трябва да бъдат отхвърлени. Поради изложените в точка 55 по-горе мотиви същото важи за твърдяната невъзможност в цифрова среда активните и пасивните продажби да бъдат разграничавани извън изключителната територия (вж. т. 30 по-горе).

59 Освен това, доколкото доводите, че относимите клаузи насърчават културната продукция и културното многообразие и че премахването им щяло да застраши културната продукция на Съюза (вж. т. 30—32 по-горе), трябва да се разбират като изведени от приложимостта на член 101, параграф 3 ДФЕС към посочените клаузи, те не могат да бъдат приети.

60 Целта на тези доводи несъмнено е да се изтъкне, че относимите клаузи допринасят за подобряване на производството или разпространението на аудиовизуални продукти.

61 Както обаче следва от мотивите, изложени в точки 34—39 по-горе, производството, довело до приемането на предложените ангажименти, се ръководи от принципа, че предприятията, предмет на разследването, са информирани за опасенията на Комисията и оценяват възможността да предложат бъдещи ангажименти, като в замяна на това Комисията няма да установява минали нарушения. От своя страна Комисията оценява възможността да се откаже от установяване на нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС и по този начин да спести ресурсите, които би изразходвала по съответното дело, в замяна на ангажименти, които по дефиниция са насочени към бъдещето и разсейват опасенията ѝ в тази област.

62 Във връзка с това въпросът дали поведението, довело до разглежданите опасения, отговаря на кумулативните условия за прилагането на член 101, параграф 3 ДФЕС, няма отношение към самото естество на обжалваното решение. Всъщност, от една страна, прилагането на тази разпоредба предполага установяване на нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС. От друга страна, прилагането на член 101, параграф 3 ДФЕС се състои в установяването на положителните за конкуренцията ефекти от споразумението, нарушаващо член 101, параграф 1 ДФЕС, и в преценката дали положителните за конкуренцията ефекти имат превес над антиконкурентните резултати (решение от 23 октомври 2003 г., Van den Bergh Foods/Комисия, T-65/98, EU:T:2003:281, т. 107).

63 На първо място обаче, както е изложено в точки 34 и 35 по-горе, когато Комисията счита, че вследствие на предложения ангажимент нейните опасения ще отпаднат, тя може да приеме решение, с което превръща този ангажимент в задължителен за предложилото го предприятие, без обаче във въпросното решение тази институция да може да прави заключение дали е имало или още е налице нарушение.

64 На второ място, превръщането на предложените ангажименти в задължителни има за цел именно да разсеят изразените от Комисията опасения относно конкуренцията, като се изключи всякакво бъдещо нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС, което не би имало смисъл в случай на прилагане на член 101, параграф 3 ДФЕС. Всъщност последната разпоредба има за цел не да принуди разследваното предприятие да промени поведението си, по отношение на което

Комисията е изразила опасения за конкуренцията, а именно да обяви член 101, параграф 1 ДФЕС за неприложим, което да позволи на предприятието да продължи действията, довели до започване на разследването.

65 Ето защо, макар да е вярно, че Комисията може да приеме и да превърне в задължителен ангажимент, съгласно който споразумение, решение или съгласувана практика, предизвикващи опасения с оглед на член 101, параграф 1 ДФЕС, се променят, за да отговарят занапред на условията по член 101, параграф 3 ДФЕС, тя не е задължена да прецени дали такова споразумение, решение или такава съгласувана практика отговарят на тези условия, когато, както в настоящия случай, предложеният ангажимент се състои просто в отказ от това поведение.

66 От гореизложеното следва, че в рамките на упражнявания от него контрол за законосъобразност въз основа на член 263 ДФЕС Общият съд не следва да се произнася по доводите на жалбоподателя, изведени от факта, че относимите клаузи насърчават културната продукция и културното многообразие и че отмяната им застрашавала културната продукция на Съюза. Тези доводи обаче могат да бъдат изтъкнати от жалбоподателя пред националния съд в рамките на производство, образувано срещу Paramount на основание споразумението от 1 януари 2014 г., като във връзка с това този съд може да сезира както Комисията съгласно член 15 от Регламент № 1/2003, така и Съда съгласно член 16 от същия регламент и член 267 ДФЕС (вж. т. 102 по-горе).

67 Във всеки случай се налага изводът, че изложените в точки 53—57 по-горе съображения изключват прилагането на член 101, параграф 3 ДФЕС, тъй като относимите клаузи налагат ограничения, надхвърлящи необходимото за производството и разпространението на аудиовизуални продукти, които изискват защита на правата на интелектуалната собственост, и поради това не отговарят на поне едно от кумулативните условия, предвидени в член 101, параграф 3 ДФЕС, а именно да не налагат на съответните предприятия ограничения, които не са от съществено значение за защитата на тези права (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 145).

68 По-специално, от една страна, абсолютната териториална защита очевидно надхвърля необходимото за подобряване на производството или разпространението на стоки или за развитието на техническия или икономическия прогрес, което се изисква от член 101, параграф 3 ДФЕС, както го доказва поисканата от страните по съответните споразумения забрана на всякакви трансгранични услуги за телевизионно излъчване, дори когато става въпрос за произведения, за които Paramount е предоставило лиценз и които са излъчвани на територията на държава членка (вж. в този смисъл решение от 8 юни 1982 г., Nungesser и Eisele/Комисия, 258/78, EU:C:1982:211, т. 77).

69 От съображенията в точка 57 по-горе обаче следва, че евентуално намаляване на приходите на жалбоподателя от клиенти във Франция може да бъде компенсирано от факта, че благодарение на прилагането на ангажиментите, станали задължителни с обжалваното решение, последният вече е свободен да се насочи към клиенти, намиращи се на територията на ЕИП, а не само на Франция.

70 От друга страна, доводът, че относимите клаузи не отстраняват всякаква конкуренция по отношение на обхванатите от тях произведения, тъй като последните се предлагат и на носители, които не попадат в обхвата на тези клаузи, се отнася до условието, съдържащо се в член 101, параграф 3, буква б) ДФЕС. Мотивите, изложени в точки 53—56 и от 67—69 по-горе, обаче са достатъчни, за да се отхвърли прилагането на член 101, параграф 3 ДФЕС в настоящия случай (решение от 8 юни 1982 г., Nungesser и Eisele/Комисия, 258/78, EU:C:1982:211, т. 74, 75 и 78).

71 Комисията по същество излага тези преценки в съображения 40—44 от обжалваното решение в рамките на предварителния си анализ относно прилагането на член 101, параграф 1 ДФЕС.

72 От това следва, че дори да се приеме, че Комисията е била длъжна да разгледа приложимостта на член 101, параграф 3 ДФЕС в спорното производство, заключението в съображение 52 от обжалваното решение, според което в резултат на предварителното разглеждане тя е стигнала до извода, че кумулативните условия за прилагане на член 101, параграф 3 ДФЕС не са изпълнени, трябва да се тълкува в светлината на мотивите, изложени в съображения 40—44 от обжалваното решение. Следователно трябва да се приеме, че тази преценка на Комисията не съдържа грешки.

73 Поради това, първо, обжалваното решение е надлежно мотивирано по отношение на това дали предложените от Paramount в настоящия случай ангажименти за прекратяване на изпълнението на относимите клаузи са можели да разсеят изразените от Комисията опасения относно конкуренцията, и второ, тази институция не е допуснала грешка, като е отговорила положително на същия този въпрос.

74 Следователно първото основание трябва да бъде отхвърлено.

75 По-нататък следва да се разгледа третото основание.

По третото основание, изведено от нарушение на принципа на пропорционалност

76 Третото основание се състои от две части, първата от които е изведена от нарушение на принципа на пропорционалност поради явно непропорционалния характер на превърнатите в задължителни ангажименти (вж. т. 77 и 78 по-горе), а втората — от неправомерното нарушаване на договорните права на трети лица, какъвто е жалбоподателят (вж. т. 79 по-горе).

77 Всъщност жалбоподателят, подкрепян от Френската република, изтъква, че принципът на пропорционалност се прилага по отношение на поемането на ангажименти, дори те да се основават на предложение на страната, която е обект на разследването. В този контекст Комисията трябвало да провери дали вследствие на ангажиментите отпадат установените от нея опасения и дали съответното предприятие не е предложило да поеме по-малко обременителни ангажименти, които са също толкова подходящи, така че да отпаднат опасенията.

78 От една страна, обаче Комисията превърнала в задължителни ангажименти, които не отстранявали опасенията, изразени в предварителната ѝ оценка, така че те очевидно били по-обременителни от необходимото за отпадането на действително установените опасения. Тази преценка била още по-обоснована, тъй като спорните ангажименти имали неблагоприятно въздействие върху културното многообразие в цялото ЕИП поради загубата на приходи, които телевизионните оператори можели да използват за създаването на европейски филми.

79 От друга страна, жалбоподателят, подкрепян от Френската република, изтъква, че ангажиментите, станали задължителни с обжалваното решение, засягат интересите на трети лица, доколкото представляват едностранна промяна на споразумението от 1 януари 2014 г. във връзка с клаузите, от които той черпи права, без административното производство да е обхванало разглежданото споразумение, което имало неблагоприятно въздействие върху процесуалните му права. От известието на Комисията относно най-добрите практики за водене на производства, свързани с членове 101 и 102 ДФЕС (ОВ C 308, 2011 г., стр. 6), обаче следвало, че за да бъде приет един ангажимент, той трябва по-специално да е непосредствено приложим, в смисъл че не трябва да зависи от волята на трета страна, която не е обвързана с него. Следователно, когато ангажиментът се състои в изменение на договорно отношение, изискващо

съгласието на договарящите страни, както в настоящия случай, Комисията трябва да отхвърли предложението за поемане на ангажимент. Тъй като Комисията се отклонила от собственото си известие, без в обжалваното решение да представи каквато и да било обосновка, това решение следвало да бъде отменено.

80 Първо, Комисията поддържа отново, че предложените ангажименти са подходящи, така че да отпаднат установените от нея опасения относно конкуренцията, така че самата тя не е била длъжна да търси по-евтини или по-малко обременителни алтернативи.

81 Второ, Комисията изтъква, че надлежно е взела предвид интересите на третите лица, като ги е приканила да представят становищата си, които е разгледала.

82 Трето, подкрепяна от BEUC, Комисията поддържа, че обжалваното решение не лишило жалбоподателя от договорните му права, нито засегнало значението на относимите клаузи. Напротив, обстоятелството, че Paramount вече не се придържа или вече не е обвързано с разглежданите клаузи, се дължало единствено на волята му. В това отношение, четвърто, Комисията подчертава, че обжалваното решение няма действие erga omnes и че по никакъв начин не изключва евентуален иск срещу Paramount за нарушаване на договорните му задължения. Разгледани от този ъгъл, предложените от Paramount ангажименти не зависят от волята на трета страна по смисъла на точка 128 от нейното известие относно най-добрите практики за водене на производства, свързани с членове 101 и 102 ДФЕС. Освен това споразумението от 1 януари 2014 г. не съдържало еквивалентна клауза на описаната в съображение 2, буква б) от обжалваното решение.

83 Най-напред следва да се разгледа втората част на третото основание, изведена от засягането, в нарушение на принципа на пропорционалност, на договорните права на третите лица, какъвто е жалбоподателят.

84 От друга страна, доводите, представени в първата част на настоящото основание и изведени от нарушение на принципа на пропорционалност, доколкото превърнатите в задължителни ангажименти не се основавали на подходящо изложение на опасенията и надхвърляли необходимото за отпадането на действително изложените опасения (вж. т. 77 и 78 по-горе), всъщност съвпадат с изтъкнатите в подкрепа на второто основание. Ето защо те ще бъдат разгледани в рамките на това основание.

85 От доводите на страните следва, че те са съгласни с предпоставката, че по отношение на жалбоподателя акт като обжалваното решение не би могъл законосъобразно да доведе до премахването на относимите клаузи от споразумението от 1 януари 2014 г. Всъщност в отговор на довода, изтъкнат от жалбоподателя в това отношение (вж. т. 79 по-горе), Комисията поддържа, че обжалваното решение не произвежда такова действие, а само задължава Paramount да заяви на своите съдоговорители намерението си да преустанови изпълнението на относимите клаузи. Според Комисията това задължение по никакъв начин не предопределя преценката, която националният съд може да направи относно валидността на разглежданите клаузи след евентуално предявяване на иск от жалбоподателя срещу Paramount пред този съд.

86 Всъщност правото на икономическите оператори да определят отношенията си в зависимост от волята си като изразената в споразуменията, които сключват, попада в обхвата на свободата на договаряне. Тази свобода, която включва възможността за избор на икономически партньор и за определяне на съдържанието на дадено споразумение, е гарантирана от член 16 от Хартата на основните права на Европейския съюз, който установява свободата на стопанска инициатива (решение от 22 януари 2013 г., Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, т. 42 и 43).

87 Макар да е вярно, че свободата на стопанска инициатива не е абсолютна и трябва да се разглежда във връзка с нейната функция в обществото, това не променя факта, че нейното ограничаване съгласно член 52, параграф 1 от Хартата на основните права трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на посочената свобода (вж. в този смисъл решение от 22 януари 2013 г., Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, т. 45—48).

88 В това отношение от член 9 от Регламент № 1/2003 следва (вж. т. 34 по-горе), че предложение, направеното от предприятие съгласно тази разпоредба, представлява „ангажимент“. То трябва да се изразява в отстъпка, а именно ограничаване на разнообразието от поведения, които това предприятие би било склонно да приеме. Този ангажимент може да се състои или в задължение да се действа по определен начин, или в задължение за въздържане от определено действие.

89 Освен това, когато Комисията счита, че вследствие на предложения ангажимент нейните опасения ще отпаднат, тя може да приеме решение, с което да превърне този ангажимент в задължителен за предложилото го предприятие, без обаче във въпросното решение тази институция да може да прави заключение дали е имало или още е налице нарушение. Това решение е адресирано, както в настоящия случай, само до предприятията, които са предложили поемане на ангажимент, и съгласно член 288, четвърта алинея ДФЕС е задължително само за тях.

90 Ето защо се налага изводът, както изтъкват жалбоподателят и Комисията, че решение, прието на основание член 9 от Регламент № 1/2003, не може да има за цел или резултат превръщането в задължителен на ангажимент, в изложения в точка 88 по-горе смисъл, за оператори, които не са го предложили и които не са го поели.

91 Всъщност такава възможност би била в противоречие с текста на член 9 и на съображение 13 от Регламент № 1/2003 (вж. т. 35 по-горе), от който следва, че приетите от Комисията ангажименти трябва да бъдат превърнати в задължителни за предприятията, които са ги предложили. Този подход е отразен и в точка 115 от известието на Комисията относно най-добрите практики за водене на производства, свързани с членове 101 и 102 ДФЕС. Съгласно тази точка, „[а]ко Комисията приеме тези ангажименти[те], тя може да приеме решение, с което да ги направи обвързващи за страните, предмет на производството“. Безспорно е обаче, че като трета страна, на която не е изпратено изложение на възраженията, жалбоподателят не е бил „предмет на производството“, което Комисията е образувала изключително срещу Paramount и Sky. Следователно, когато ангажиментът се състои в неприлагането на договорна клауза, предоставяща права на трета страна, признаването на Комисията на правомощието да го превърне в задължителен по отношение на посочената трета страна, без тя да го е предложила и без производството на Комисията да е образувано срещу нея, би било намеса в свободата на договаряне на съответния оператор, която надхвърля предвиденото в член 9 от Регламент № 1/2003.

92 Това заключение се потвърждава освен това от точка 128 от известието на Комисията относно най-добрите практики за водене на производства, свързани с членове 101 и 102 ДФЕС, която гласи:

„Ангажиментите трябва да бъдат недвусмислени и непосредствено изпълними[, което означава, че тяхното изпълнение не трябва да зависи от волята на трета страна, която не е обвързана с ангажиментите]. Освен това, когато ангажиментите не могат да бъдат изпълнени без съгласието на трети страни (например, когато трета страна, която не би била подходящ купувач съгласно ангажиментите, разполага с преимуществено право за закупуване), предприятието следва да представи доказателства за съгласието на третата страна“.

93 В този контекст се поставя въпросът дали с оглед на своята формулировка, както и на правния контекст, в който е прието, обжалваното решение има за цел или резултат предложеният от Paramount ангажимент, в нарушение на член 9 от Регламент № 1/2003, да бъде оприличен на ангажимент, предложен от жалбоподателя.

94 В това отношение следва да се отбележи, че съгласно член 1 от обжалваното решение изложените в приложението към него ангажименти са задължителни за Paramount, както и за неговите правоприемници и дъщерни дружества. Ето защо от обжалваното решение не следва, че то налага каквото и да било задължение на съдоговорителите на Paramount, какъвто е жалбоподателят.

95 Второ, фактът, че Paramount най-общо се задължава да не предприема правни действия за спазване на задължението на телевизионните оператори да не извършват пасивни продажби извън тяхната изключителна територия, както е предвидена в точка 2.2, буква а) от приложението към обжалваното решение, автоматично предполага, че Paramount не спазва задължението си да забрани такива продажби, както това е предвидено в точка 2.2, буква б) от същото приложение. Този ангажимент от своя страна автоматично води до поставянето под въпрос на договорното право, с което се ползват телевизионните оператори, съдоговорители на Paramount, по отношение на него, което се състои в това Paramount да гарантира на всеки един от тях абсолютна териториална изключителност, що се отнася до целта на всяко лицензионно споразумение за производство на платено телевизионно съдържание.

96 Въпросът, който възниква в такъв контекст, е дали този резултат е породен от самото обжалвано решение, в който случай би била налице непоправима последица по отношение на трета страна, която нито е предложила, нито е поела станалия задължителен ангажимент, или дали, както изтъква Комисията, изявлението на Paramount за спиране на изпълнението на относимите клаузи е основно акт, който то предприема на свой риск и не засяга по никакъв начин възможността нейните съдоговорители да сезират националния съд с цел спазването на относимите клаузи или присъждането на обезщетения.

97 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 16, параграф 1 от Регламент № 1/2003 „[к]огато национални съдилища се произнасят по споразумения, решения или практики съгласно член 101 [ДФЕС] или 102 [ДФЕС], които вече са предмет на решение на Комисията, те не могат да вземат решения, които биха били в противоречие с решението, прието от Комисията“.

98 При все това в съображение 13 от Регламент № 1/2003 се посочва, че решенията относно ангажиментите „не влияят на правомощията на органите по конкуренция и съдилищата на държавите членки [да правят заключения дали е имало или още е налице нарушение и да решат случая]“. По подобен начин съображение 22 от Регламент № 1/2003 посочва, че „[р]ешенията за поемане на ангажименти, приети от Комисията, не влияят върху правомощията на съдилищата и на органите по конкуренция на държавите членки за прилагане на членове [101] и [102 ДФЕС]“.

99 Всъщност, противно на решенията, приети съгласно член 7 от Регламент № 1/2003, решение, което в съответствие с член 9 от този регламент превръща ангажиментите в задължителни, не съдържа мотиви, с които разглежданото поведение да се квалифицира като нарушение на член 101 ДФЕС, нито предполага, че това поведение попада в обхвата на тази разпоредба. Член 9 от Регламент № 1/2003 се ръководи от съображения за процесуална икономия и има за цел да осигури ефикасното прилагане на предвидените в Договора за ЕО правила на конкуренция чрез приемането на решения, с които предложените от страните ангажименти, приети за подходящи от Комисията, се превръщат в задължителни, за да се решат по-бързо установените от нея проблеми, свързани с конкуренцията. В този контекст ролята на Комисията се свежда до проверката и до евентуалното приемане на ангажиментите,

предложени от съответните предприятия, с оглед на установените от нея проблеми в предварителната ѝ оценка и на целите, които тя преследва (решение от 29 юни 2010 г., Комисия/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, т. 38 и 40; вж. също в този смисъл решение от 23 ноември 2017 г., Gasorba и др., C-547/16, EU:C:2017:891, т. 25).

100 От това следва, както посочва Комисията, че когато обжалваното решение налага на Paramount да спре да спазва относимите клаузи в отношенията със своите съдоговорители, това задължение по никакъв начин не накърнява правомощията на национална юрисдикция, сезирана с повдигнат от жалбоподателя иск, да прецени дали тези клаузи действително противоречат на член 101, параграф 1 ДФЕС, и при необходимост да извлече последиците, които се налагат по силата на параграф 2 от същия член, както и на националното право. В този контекст обжалваното решение може най-много да повлияе на преценката на националния съд само доколкото то съдържа предварителна оценка, която този съд трябва да вземе предвид само като улика за антиконкурентния характер на съответното споразумение с оглед на член 101, параграф 1 ДФЕС (решение от 23 ноември 2017 г., Gasorba и др., C-547/16, EU:C:2017:891, т. 27 и 29). Ето защо поради своя общ и предварителен характер направената в решение по член 9, параграф 1 от Регламент № 1/2003 оценка на Комисията от гледна точка на правото на конкуренцията не може да представлява пречка за това въз основа на допълнително разследване и на по-задълбочен анализ националният съд да стигне до напълно или отчасти различно заключение по същото дело (заключение на генералния адвокат Kokott по дело Gasorba и др., C-547/16, EU:C:2017:692, т. 33 и 35).

101 Следователно обстоятелството, че предложените от дадено предприятие индивидуални ангажименти са превърнати в задължителни от Комисията, не означава, че други предприятия са лишени от възможността да защитят евентуалните си права в своите отношения с това предприятие (решение от 29 юни 2010 г., Комисия/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, т. 49).

102 Във връзка с това, ако въз основа на анализа си и след като е разгледал възможността да използва средствата, предвидени в членове 15 и 16 от Регламент № 1/2003, националният съд приеме, че относимите клаузи нарушават член 101, параграф 1 ДФЕС, без да отговарят условията на параграф 3 от същия член, той следва да ги обяви за нищожни съгласно член 101, параграф 2 ДФЕС. Ако обаче приеме, че относимите клаузи не нарушават член 101, параграф 1 ДФЕС или че отговарят на условията на параграф 3 от този член, той следва евентуално да прецени основателността на иска, с който е сезиран, като член 101 ДФЕС не възпрепятства прилагането на относимите клаузи.

103 В последната хипотеза, ако резултатът от производството пред националния съд принуди Paramount да наруши ангажимента, станал задължителен с обжалваното решение, Комисията следва евентуално да поднови разследването съгласно член 9, параграф 2, буква б) от Регламент № 1/2003, в който случай тя няма да е обвързана с решението на националния съд (вж. в този смисъл решения от 14 декември 2000 г., Masterfoods и HB, C-344/98, EU:C:2000:689, т. 48 и от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия, T-402/13, EU:T:2014:991, т. 27).

104 С оглед на гореизложеното следва да се направи изводът, че обжалваното решение не засяга възможността жалбоподателят да отнесе въпроса до националния съд с цел установяване на съвместимостта на относимите клаузи с член 101, параграф 1 ДФЕС и прилагане по отношение на Paramount на предвидените от националното право последици, без дори да изключва възможността да постанови временни мерки, необходими за защита на интересите на страните, докато посоченият съд не постанови окончателно решение (вж. в този смисъл решения от 14 декември 2000 г., Masterfoods и HB, C-344/98, EU:C:2000:689, т. 58).

105 Следва да се добави, че жалбоподателят щеше да се озове в до голяма степен подобно положение, ако въз основа на самостоятелен анализ и преди намесата на Комисията Paramount беше стигнало до извода, че относимите клаузи могат да изглеждат проблематични с оглед на член 101, параграф 1 ДФЕС и беше заявил намерението си да спре да ги изпълнява, позовавайки се за тази цел на член 101, параграф 2 ДФЕС.

106 Следователно, приемайки обжалваното решение, Комисията е действала в рамките на правомощията, предоставени ѝ от член 9 от Регламент № 1/2003, и е запазила целта на този член, който се ръководи от съображения за процесуална икономия (вж. т. 99 по-горе), без да нарушава договорните или процесуалните права на жалбоподателя, така че да надхвърли необходимото за постигането на тези цели.

107 В този контекст точка 128 от известието на Комисията относно най-добрите практики за водене на производства, свързани с членове 101 и 102 ДФЕС (вж. т. 92 по-горе), следва да се разбира не като предполагаща, че решение, прието съгласно член 9 от Регламент № 1/2003 и отнасящо се до договорните отношения на предприятието, предложило ангажимент с трети лица, само по себе си поражда последици по отношение на договорните права на последните, а като условие, което има за цел да гарантира ефективността на ангажимента с цел приемането му от Комисията. Ето защо включването на точка 128 в разглежданото известие на Комисията не е имало за цел или резултат в случай като настоящия да изключи възможността Комисията, упражнявайки правомощията си за преценка в това отношение, да приеме ангажимент на Paramount да заяви на съдоговорителите си намерението си да прекрати прилагането на относимите клаузи, дори ако за сезирания от жалбоподателя национален съд остава възможността да приеме, че посочените клаузи не нарушават член 101, параграф 1 ДФЕС.

108 От това следва, че като е превърнала в задължителни за Paramount ангажиментите, съдържащи се в точки 2.2 и 2.3 от приложението към обжалваното решение, Комисията не е надвишила правомощията, предоставени ѝ от член 9 от Регламент № 1/2003, и не е нарушила принципа на пропорционалност в това отношение, така че втората част от първото основание следва да бъде отхвърлена.

По второто основание, изведено от нарушение на член 9 от Регламент № 1/2003 по отношение на установяването на опасенията, които трябва да отпаднат вследствие на наложените задължения

109 Жалбоподателят, подкрепян от Френската република, изтъква, че опасенията относно конкуренцията, изразени в изготвената от Комисията предварителна оценка, не могат да отпадна вследствие на приетите от тази институция ангажименти. Обжалваното решение имало по-специално за цел разглеждането на споразуменията между Paramount и Sky относно разпространението на аудиовизуални произведения в Обединеното кралство и Ирландия. Комисията обаче превърнала в задължителни ангажименти, отнасящи се до цялото ЕИП, при това без да разгледа правния и икономическия контекст на споразуменията, сключени между Paramount, от една страна, и активните в ЕИП излъчващи оператори, различни от Sky, от друга страна. Като е изходила от предпоставката, че всеки предварителен анализ на пазара на Обединеното кралство и на Ирландия може имплицитно да се отнесе към френския пазар, който не е бил предмет на анализ, Комисията допуснала явна грешка, водеща до грешка при прилагане на правото. Нещо повече, Комисията наложила същите последици по отношение на Sky и на жалбоподателя, при положение че тези двама телевизионни оператори не се ползвали със същите процесуални права, което довело до нарушение на правото на защита на жалбоподателя. Подходът на Комисията щял да стане още по-парадоксален след излизането на Обединеното кралство от ЕИП, тъй като станалите задължителни ангажименти щели да се прилагат изключително на пазари, които не са били предмет на какъвто и да било предварителен анализ от страна Комисията.

110 Жалбоподателят и Френската република добавят, че в този контекст Комисията трябвало да открие производство, насочено към всички споразумения за разпространение, сключени от Paramount, и така да даде на всички договарящи страни възможността да отговорят на изложението на възраженията. Освен това, в същия ред на мисли, Комисията трябвало да обяви за задължителни една част от ангажиментите на Paramount, оставяйки му грижата да се откаже от задълженията си по отношение на третите страни. От това следвало, че като превърнала предложените ангажименти в задължителни за всички договорни отношения на Paramount в ЕИП, Комисията превишила правомощията си и по този начин нарушила член 9 от Регламент № 1/2003.

111 Комисията оспорва това основание по същество.

112 Както беше отбелязано в точка 84 по-горе, доводите, представени в първата част на третото основание, изведени от нарушение на принципа на пропорционалност, и изтъкнатите в подкрепа на второто основание следва да се разгледат заедно. Всъщност всички тези доводи се отнасят до това дали с приемането на обжалваното решение Комисията не е засегнала непропорционално или необосновано положението на жалбоподателя с оглед на естеството и на географския обхват на изразените от тази институция опасения относно конкуренцията.

113 Следва да се припомни, че характерните особености на предвидените в членове 7 и 9 от Регламент № 1/2003 механизми и начините за действие, които предлага въпросният регламент по силата на тези разпоредби, са различни, тоест възложеното на Комисията задължение да осигурява спазването на принципа на пропорционалност, има различен обхват и съдържание според това дали се разглежда в рамките на единия, или на другия член (решение от 29 юни 2010 г., Комисия/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, т. 38).

114 По-специално прилагането на принципа на пропорционалност в рамките на член 9 от Регламент № 1/2003 се ограничава до проверка дали вследствие на предложените ангажименти отпадат опасенията, за които Комисията е уведомила съответните предприятия, както и дали последните не са предложили да поемат по-малко обременителни ангажименти, които са също толкова подходящи, така че да отпаднат тези опасения. Именно в този контекст Комисията трябва да вземе предвид интересите на третите лица, без самата тя да е длъжна да търси по-необременителни или по-умерени алтернативи на предложените ѝ ангажименти (решение от 29 юни 2010 г., Комисия/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, т. 41 и 61).

115 Всъщност предприятията, които предлагат да поемат ангажименти въз основа на член 9 от Регламент № 1/2003, съзнателно приемат, че направените от тях отстъпки могат да са по-големи от това, което след задълбочена проверка самата Комисия би могла да им наложи с решение по член 7 от този регламент. С прекратяването на започнатото срещу тях производство обаче те могат да избегнат констатация в техен ущърб за извършено нарушение на правото на конкуренцията, както и евентуално налагане на глоба (решение от 29 юни 2010 г., Комисия/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, т. 48).

116 От друга страна, както беше посочено в точка 101 по-горе, обстоятелството, че предложените от дадено предприятие индивидуални ангажименти са превърнати в задължителни от Комисията, не означава, че други предприятия са лишени от възможността да защитят евентуалните си права в своите отношения с това предприятие (решение от 29 юни 2010 г., Комисия/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, т. 49). В това отношение от преценката на последиците, които обжалваното решение поражда по отношение на жалбоподателя (вж. т. 85—104 по-горе), следва, че последният може да отнесе въпроса до националния съд с цел да се установи съвместимостта на относимите клаузи с член 101, параграф 1 ДФЕС и да поиска от този съд да приложи по отношение на Paramount предвидените от националното право последици, без дори да

изключва възможността да постанови временни мерки, необходими за защита на интересите на страните, докато посоченият съд не постанови окончателно решение (вж. в този смисъл решения от 14 декември 2000 г., Masterfoods и HB, C-344/98, EU:C:2000:689, т. 58).

117 От това следва, че отчитането на интересите на третите лица в рамките на производство по поемане на ангажименти предполага, че от предложените няколко вида ангажименти, които са също толкова подходящи, така че да отпаднат опасенията, изразени от Комисията по отношение на конкуренцията, тя трябва да превърне в задължителен този, който, приложен от адресата на решението, ще има по-слабо изразено въздействие върху тях.

118 Първо, от изложените в точки 43—58 по-горе елементи обаче следва, че поради естеството си относимите клаузи имат за цел да разделят националните пазари в цялото ЕИП, без икономическият и правният им контекст да позволява да се установи, че те не могат да нарушат конкуренцията. Следователно изразените от Комисията опасения са валидни за целия този географски район, така че предложените и превърнати в задължителни ангажименти съответстват на тези опасения, без Комисията да е длъжна да анализира всеки един от съответните национални пазари. Следователно доводите, които жалбоподателят изтъква в това отношение както във второто (вж. т. 109 по-горе), така и в третото основание (вж. т. 77 и 78 по-горе), са ирелевантни.

119 Второ, в настоящия случай на Комисията не е предложен нито един ангажимент, който да е също толкова подходящ, така че да отпаднат изразените от нея опасения относно конкуренцията, и чието прилагане от Paramount би имало по-слабо изразено въздействие по отношение на жалбоподателя. Във всеки случай нито един подобен ангажимент не изглежда явно толкова подходящ, че да отпаднат опасенията на Комисията, без на Paramount да бъде наложено да прекрати изпълнението на относимите клаузи.

120 Трето, доводът, изведен от това, че спорните ангажименти имат неблагоприятно въздействие върху културното многообразие в цялото ЕИП поради загубата на приходи, които телевизионните оператори биха могли да използват за създаването на европейски филми, следва да бъде отхвърлен поради изложените в точки 57 и 69 по-горе мотиви.

121 Четвърто, доколкото с доводите си жалбоподателят, Френската република, EFADs, UPC и C More Entertainment имплицитно изтъкват съществуването на непреодолими пречки от практическо естество, които възпрепятстват предоставянето на услуги за трансгранично излъчване за френския пазар, налага се изводът, че те не представят нито едно доказателство в подкрепа на това обстоятелство. Освен това включването на член 3 в споразумението от 1 януари 2014 г. е особено показателно за обратното (вж. в този смисъл решение от 20 януари 2016 г., Toshiba Corporation/Комисия, C-373/14 P, EU:C:2016:26, т. 33 и 47).

122 При тези условия, пето, доводите, изведени по-специално от факта, че жалбоподателят не се е ползвал със същите процесуални права като Sky, както и от предстоящото излизане на Обединеното кралство от Съюза, също са ирелевантни. Всъщност отчитането на интереса на третите лица в рамките на производство по поемане на ангажименти има смисъла, посочен в точки 115—117 по-горе, така че доводът, изведен от ограничените процесуални права, с които се ползвал жалбоподателят като трето заинтересовано лице, трябва да бъде отхвърлен поради мотивите, съдържащи се в точка 119 по-горе. Що се отнася до възражението, изведено от предстоящото излизане на Обединеното кралство от Съюза, достатъчно е да се припомни, че относимите клаузи имат за цел разделянето на националните пазари в цялото ЕИП, така че посоченото излизане в никакъв случай няма да засегне валидността на изразените от Комисията опасения (вж. т. 118 по-горе).

123 От гореизложените съображения следва, че приемайки обжалваното решение, Комисията не е надвишила правомощията, предоставени ѝ от член 9 от Регламент № 1/2003, нито е нарушила принципа на пропорционалност, както твърди жалбоподателят в първата част от третото основание.

124 Следователно второто основание, както и първата част от третото основание следва да бъдат отхвърлени.

По четвъртото основание, изведено от злоупотреба с власт

125 Според жалбоподателя приемането на ангажименти, обхващащи цялото ЕИП и непозволяващи отпадането на опасенията относно конкуренцията, както е посочено във второто основание, предполагало, че обжалваното решение било прието на незаконосъобразно основание, което съставлявало и злоупотреба с власт. Освен това Комисията заместила законодателя на Съюза, който е сезиран с въпроса за географското филтриране при излъчването на аудиовизуални произведения и така навлязла в компетенциите на последния, като предопределила този избор. Ходът на законодателния процес, както и последиците от обжалваното решение, макар и много по-широки от предмета му, свидетелствали за намерението на Комисията фактически да наложи законодателство, предопределяйки и резултата от други текущи разследвания. Освен това жалбоподателят приканва Общия съд да поиска от Комисията да представи подготвителните актове относно обжалваното решение и разглеждания законодателен процес с цел да бъдат подкрепени сериозните улики за злоупотреба с власт.

126 EFADs изтъква, че Комисията не е публикувала пълната версия на предложените ангажименти, нито е предоставила достъп на третите заинтересовани лица до изложението на възраженията.

127 Комисията оспорва четвъртото основание по същество.

128 Следва да се припомни, че злоупотреба с власт е налице, когато една институция упражнява правомощията си единствено с цел или най-малкото с определящата цел да постигне резултати, различни от посочените, или да заобиколи процедура, специално предвидена от Договора, за да отговори на конкретните обстоятелства (решение от 25 януари 2007 г., Dalmine/Комисия, C-407/04 P, EU:C:2007:53, т. 99).

129 От точка 118 по-горе обаче следва, че предложените и станали задължителни ангажименти са в съответствие с изразените от Комисията опасения относно конкуренцията, при това за цялото ЕИП. Следователно доводът на жалбоподателя, че Комисията е допуснала злоупотреба с власт, доколкото разглежданите ангажименти не съответстват на изразените опасения, се основава на неправилна предпоставка.

130 Колкото до останалите доводи на жалбоподателя, изведени от твърдяната намеса в законодателния процес, налага се изводът, че такъв процес, докато не доведе до приемането на законодателен текст, не нарушава правомощията на Комисията, предоставени ѝ по силата на членове 101 ДФЕС и на Регламент № 1/2003. Следователно фактът, че Комисията е упражнила тези правомощия, като е превърнала в задължителни за Paramount предложените от него ангажименти, докато е била в ход законодателна процедура във връзка с права като разглежданите в настоящото дело, не може да докаже наличие на злоупотреба с власт.

131 Накрая следва да се отбележи, че оплакванията на EFADs относно публикуването на предложените ангажименти и достъпа до изложението на възраженията представляват в действителност основания, които не са повдигнати от жалбоподателя и поради това следва да бъдат отхвърлени като недопустими. Във всеки случай предприятията и останалите субекти, които нямат качеството на заинтересовани страни по смисъла на член 27, параграф 2 от

Регламент № 1/2003, имат правата, предвидени в член 27, параграф 4 от Регламент № 1/2003 и в член 13 от Регламент № 773/2004, които Комисията е спазила в настоящия случай (вж. т. 4 и 5 по-горе).

132 Поради това четвъртото основание следва да бъде отхвърлено, както и жалбата в нейната цялост.

По съдебните разноски

133 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

134 Освен това съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник държавите членки, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски, а съгласно член 138, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд може да реши встъпила страна, различна от посочените в параграфи 1 и 2, да понесе направените от нея съдебни разноски.

135 Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски на Комисията, с изключение на свързаните с встъпването на Френската република, EFADs, UPC и C More Entertainment, както и разноските на BEUC, в съответствие исканията на последните.

136 Освен това Френската република, EFADs, UPC и C More Entertainment следва да бъдат осъдени да понесат наред с направените от тях съдебни разноски и разноските на Комисията, свързани с тяхното встъпване.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Освен собствените си разноски Groupe Canal + SA понася и разноските, направени от Европейската комисия, с изключение на свързаните с встъпването на Френската република, на European Film Agency Directors — EFADs, на Union des producteurs de cinéma (UPC) и на C More Entertainment AB, и от Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC).

3) Френската република, EFADs, UPC и C More Entertainment понасят наред с направените от тях съдебни разноски и разноските на Комисията, свързани с тяхното встъпване.

Gratsias Dittrich Ulloa Rubio

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 декември 2018 година.

Подписи